

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

B A N E K R Ó N I K Á K

Első könyv

Mi történt Peruban?

Szomorú pillanat volt Magnus Bane életében, amikor a perui boszorkánymesterek Nagytanácsa kitiltotta őt az országból. Nem az zavarta legjobban, hogy a perui alvilágban körbeadott plakátokon egy különösen előnytelen kép szerepelt róla, hanem hogy Peru az egyik kedvenc helye volt. Számos kalandot élt át itt, és számos csodálatos emlék fűzte az országhoz. Először 1791-ben hívta meg Ragnar Fellt egy kis ünnepi városnézésre Limába.

1791

MAGNUS EGY ÚTSZÉLI FOGADÓBAN ÉBREDT közvetlenül Lima városa mellett, és miután magára öltötte hímzett mel-lényét, bricseszét meg csillogó csatos cipőjét, reggelizni indult. Ételt helyett azonban csak a hosszú haján fekete fejkendő-t viselő molett szállásadónőjét találta, amint éppen aggodalmas beszél-getésbe merült az egyik szolgálólányával a fogadó új vendégéről.

– Szerintem tengeri szörny – suttozta a fogadósnő. – Vagy fér-fisellő. Azok életben maradhatnak a szárazföldön?

– Jó reggelt, hölgyeim! – szólította meg őket Magnus. – Ha jól sejttem, megérkezett a vendégem.

Mindkét nő kettőt pislantott. Magnus az elsőt élénk ruháza-tának tudta be, a második, lassúbb pillantást pedig annak, amit

az imént mondott. Vidáman intett házigazdáinak, majd kilépett az ajtón az udvarra, és átsietett az udvaron a közös helyiségbe, ahol boszorkánymester kollégájára, Ragnor Fellre bukkant, aki egy bögre chicha de molléval a kezében duzzogott éppen.

– Abból kérek, amit ő iszik – fordult Magnus a felszolgálónő felé. – Nem is. Tudja, mit? Hármat kérek abból, amit ő iszik.

– Mondd meg neki, hogy én is kérek még egyet – szólta Ragnor.
– Erre az italra is csak némi igen elszánt mutogatás árán sikerült szert tennem.

Magnus így tett, aztán ismét Ragnorra pillantva megállapította, hogy öreg barátja ezúttal is a szokásos önmaga: szörnyűséges ruhákat viselt, mélységesen komor képet vágott, és mélységesen zöld volt a bőre. Magnus gyakran gondolt rá hálával, hogy saját boszorkánymesterjegye nem ilyen szembeötlő. Néha kellemetlen volt a zöld-arany, hasított pupillájú macskaszem, de egy egyszerű varázslattal könnyen elrejtette. Ha pedig mégsem így tett, nem kevés nő – és férfi – akadt, aki ezt egyáltalán nem találta előnytelenek.

– Semmi álca? – érdeklődött Magnus.

– Azt mondtad, szeretnéd, ha elkísérnélek az utazásaidra, és alaposan kirúgnánk a hámból – felelte Ragnor.

Magnus szélesen elmosolyodott. – Valóban. – Egy pillanatra elhallgatott. – Bocsáss meg, de nem látom a kapcsolatot.

– Úgy találtam, hogy több szerencsém van a nőknél természetes állapotomban – magyarázta Ragnor. – Szeretik a változottságot. Megismerkedtem valakivel a Napkirály udvarában, aki azt mondta, hogy senki sem fogható az „ő kis káposztájához”.

Állítólag ez meglehetősen népszerű beczés lett Franciaországban. Köszönhetően nekem.

Megszokott komor hangján beszélt. Amikor megérkezett a hat bögre ital, Magnus lecsapott rájuk. – Mindegyikre szükségem lesz. Kérem, hozzon még párat a barátomnak.

– Egy másik nő szerelemmel teli cuki borsóhüvelynek nevezett – folytatta Ragnor.

Magnus nagyot húzott az erőt adó italból, a napfényes udvarra nézett, aztán az előtte sorakozó bögrékre, és máris jobban érezte magát. – Gratulálok. És isten hozott Limában, a Királyok városában, cuki borsóhüvelyem.

A Ragnor esetében öt, Magnus esetében pedig tizenhét bögre italból álló reggeli után bejárták Limát a püspöki palota aranyszínű, ívelt, faragott homlokzatától a főtér színes épületeiig, amelyekhez szinte kötelezően gondosan megmunkált erkélyek tartoztak, ahol a spanyolok valaha kivégezték a bűnözőket.

– Arra gondoltam, hogy jó lenne a fővárosban kezdeni. Jártam már itt – mondta Magnus. – Úgy ötven évvel ezelőtt. Istenien éreztem magam. Már mint a földrengéstől eltekintve, ami majdnem az egész várost elnyelte.

– Volt valami közöd ahhoz a földrengéshez?

– Ragnor! – csóválta a fejét Magnus. – Nem varrhatsz a nyakamba minden természeti katasztrófát!

– Nem válaszoltál a kérdésre. – Ragnor felsóhajtott. – Erősen remélem, hogy... megbízhatóbb leszel, és kevésbé a szokásos

önmagad – figyelmeztette mellette lépdelő barátját. – Nem beszélem a nyelvet.

– Ó, nem tudsz spanyolul? És kecsuául sem? Vagy az zavar, hogy ajmarául nem beszélsz?

Magnus tisztában volt vele, hogy idegennek számít, bárhol is jár, ezért gondosan megismerkedett minden nyelvvel, hogy oda mehessen, ahová csak kedve szottyan. Először spanyolul tanult meg az anyanyelve után, amin egyébként talán a legritkábban szólalt meg. Az anyjára meg a mostohaapjára emlékeztette – a szeretetre, az imádságokra, a kétségbeesésre, a gyerekkorára. Hazája szavai rettenetes súllyal neheztedek a nyelvére; mindig úgy érezte, hogy feltétlenül komolyan kell gondolnia őket, és kötelező komornak maradnia, miközben beszél.

(Akadtak más nyelvek is – a purgatóriumi, a gyehennai vagy a tatár –, amelyeket azért tanult meg, hogy a démonok birodalmából érkezőkkel is kommunikálhasson, ha már a hivatásából adódóan ezt amúgy sem kerülhette el. Ezek a nyelvek azonban a vér szerinti apját juttatták eszébe, és még rosszabb emlékeket idéztek fel benne.)

Az őszinteséget és a pátoszt Magnus amúgy is erősen túlértékelt tulajdonságoknak tartotta, és nem rajongott érte, ha arra kényszerült, hogy kellemetlen pillanatokat éljen át újra. Sokkal jobban szerette, ha jól szórakozott, és másokat is szórakoztathatott.

– Egyik izét sem beszélem ezek közül – jelentette ki Ragnor. – Bár sültbolondul nyilvánvalóan tudok, mert téged értelek.

– Ez sértő és szükségtelen megjegyzés volt – állapította meg Magnus. – De természetesen megbízhatok bennem.

– Csak ne hagyj itt egyedül. Meg kell ígérned ezt nekem, Bane.

Magnus felhúzta a szemöldökét. – Becsületszavamat adom.

– Megtalállak! – közölte Ragnor. – A föld alól is előkerítem az utazóládádat meg az abszurd cuccaidat, aztán szerzek egy lámát, beviszem a hálószobádba, és elintézem, hogy levizelje mindenedet.

– Semmi szükség rá, hogy eldurvuljon a dolog – tiltakozott Magnus. – Ne aggódj, megtanítok neked minden szót, amire itt szükséged lehet. Az egyik a „fiesta”.

Ragnor összeráncolta a homlokát. – És ez mit jelent?

Magnus felhúzta a szemöldökét. – Azt, hogy „buli”. Egy másik fontos szó a „juerga”.

– Na és ez mit jelent?

Magnus nem felelt.

– Magnus! – szólt komoran Ragnor. – Ez a szó is azt jelenti, hogy „buli”?

A másik boszorkánymester képtelen volt elfojtani csalárd mosolyát. – Bocsánatot kérnék – mondta, – de semmit sem bántam meg.

– Megpróbálhatnál kicsit ésszerűbb lenni – javasolta Ragnor.

– De hát nyaralunk!

– Te folyamatosan nyaralsz – jegyezte meg Ragnor. – Harminc éve egyfolytában.

Ez igaz volt. Magnus nem telepedett le sehhol, amióta elvesztette a szerelmét. Nem az első szerelme volt, de az első olyan, akivel

együtt élt, és aki a karjai közt halt meg. Magnus elég sokat gondolt rá ahhoz, hogy már ne fájjon, ha a nevét hallja. A nő arca olyan volt, mint a csillagok távoli ismerős szépsége; nem érintette meg, de ott ragyogott a szeme előtt éjszakánként.

– Sosem elég a kalandokból – közölte könnyedén Magnus. – És a kalandoknak sincs elégük belőlem.

Fogalma sem volt, miért sóhajt megint Ragnor.

Ragnor gyanakvó természete a későbbiekben is elszomorította Magnust, és csalódást okozott neki. Amikor például ellátogattak a Yarinacocha-tóhoz, Ragnor összehúzta a szemöldökét, és megkérdezte: – Azok a delfinek tényleg rózsaszínűek?

– Már akkor is rózsaszínűek voltak, amikor idejöttem! – mordult fel sértődötten Magnus, aztán elgondolkodott. – Szinte biztos vagyok benne.

Bejárták egész Perut, megnézték minden látnivalót. Magnus kedvence talán Arequipa városa volt, amelynek vulkáni kövei vakítva szikrázó fehér színben csillogtak, akár a holdfény a vízben.

Volt ott egy nagyon vonzó fiatal hölgy is, aki azonban végül úgy döntött, jobban tetszik neki Ragnor. Magnus egyáltalán nem bánta volna, ha sikerül anélkül leélnie az életét, hogy boszorkánymesterek szerelmi háromszögébe keveredjen, vagy azt hallja franciául, hogy „ez az ember egy imádnivaló húsevő virág”, és útítársa ezt meg is tudta érteni. Ragnor azonban láthatólag örült, és most először nem adta jelét, hogy megbánta volna a pillanatot, amikor engedelmeskedve Magnus hívásának Limába indult.

Magnus végül úgy tudta elédesgetni Ragnort Arequipából, hogy bemutatta egy másik gyönyörű fiatal hölgynek, Giulianának, aki remekül kiismerte magát az esőerdőben, és mindkettejüket biztosította afelől, hogy el tudja vezetni őket a figyelemre méltó mágikus tulajdonságokkal rendelkező ayahuasca nevű növény lelőhelyére.

Később, miközben a perui esőerdő sűrűjében próbálta áthámozni magát a növényzetben, Magnus igencsak megbánta, hogy éppen ezt a helyet választotta csalinak. Minden zöld, zöld, zöld volt, bármerre nézett. Még akkor is csak zöldet látott, amikor útítársa felé fordult.

- Nem szeretem az esőerdőt – jegyezte meg szomorúan Ragnar.
- Mert nem vagy olyan nyitott az új élményekre, mint én.
- Nem ezért, hanem mert lucskosabb, mint egy vadkan hónalja, és kétszer olyan bűdös.

Magnus félresöpört egy víztől csöpögő páfrányt a szeméből.
– Elismerem, ebben van valami. Nagyon képszerűek a szavaid.

Igaz, ami igaz, az esőerdő nem bizonyult éppen kellemes helynek, de attól még gyönyörűsége volt. Az aljnövényzet sűrű zöldje elütött a fák leveleitől odafent, más növények világos, tollszerű formái lágyan ringatóztak számtalan kötélszerű inda között. A mindent ellepő zöldet itt-ott világos foltok törték meg: virágok élénk pacái, másutt pedig mozdult valami, ami arra utalt, hogy ott állatok vannak növények helyett.

Magnust az ágak között csillagokként önmagukat kifeszítő, hosszú karú és lábú kecses pókmajmok meg a fűgén ugráló mókusmajmok különösen elbűvölték.

– Ezt figyeld – szólt. – Szerzek magamnak egy kismajmot. Adok rá egy elragadó kabátkát. Pont úgy nézne ki, mint én, csak majom lenne.

– A barátod megőrült a magaslati levegőtől – jelentette ki Giuliana. – Jócskán a tengerszint felett járunk itt.

Magnus maga sem tudta, miért hozott magával idegenvezetőt azon kívül, hogy ezzel láthatólag megnyugtatta Ragnort. Mások valószínűleg kötelességtudóan követték volna házigazdájukat az ismeretlen és talán veszélyes helyeken, Magnus azonban boszorkánymester lévén bármikor készen állt megküzdeni akár egy jaguárdémonnal is szükség esetén. Remek történet kerekedett volna belőle, ami talán azokat a hölgyeket is lenyűgözte volna, akik nem éreztek megmagyarázhatatlan vonzalmat Ragnor iránt. Vagy ha a hölgyeket nem, akkor esetleg néhány urat.

A férfi alaposan belefeledkezett a gyümölcszedésbe és a jaguárdémonokon való elmélkedésbe, így amikor egyszer csak felnézett, azon vette észre magát, hogy eltávolodott a társaitól – eltévedt a zöld vadonban.

Egy pillanatra megtorpant, hogy gyönyörködhesen a broméliákban: a hatalmas, színjátzó virágok kelyhét vízcseppektől csillogó szirmok alkották. A növények fényes zugaiban békák húzódtak meg. Aztán Magnus felemelte a fejét, és egy majom kerek barna szemébe nézett.

– Szervusz, barátom – szólt a boszorkánymester.

A majom rettenetes hangot adott ki, félig vicsorgott, félig szizegett.

– Kezdek kételkedni a barátságunk harmonikusságában – jegyezte meg Magnus.

Giuliana figyelmeztette őket, hogy ne kezdjenek hátrálni, ha egy majom megközelíti őket, inkább maradjanak mozdulatlanok, és őrizték meg a higgadtságukat. Ez a majom sokkal nagyobbra nőtt, mint az eddigiék, szélesebb válla és szinte fekete, sűrű szőrzete volt; bögőmajom, jutott eszébe Magnusnak a neve.

A boszorkánymester az állat felé dobott egy fügét, mire az gyorsan elkapta.

– Tessék. Ezzel tekintsük befejezettnek az ügyet.

A majom közelebb húzódott, fenyegetően rágva a gyümölcsöt.

– Magam sem igen tudom, mit keresek itt. A város az én világom, tudod – melázott Magnus. – A fények, az állandó társaság, a jobbnál jobb italok. A hirtelen előbukkanó majmok teljes hiánya.

Giuliana tanácsával nem törődve hátralépett egyet, és még egy fügét hajított a majom felé. Az állat ezúttal nem kapta be a csalit. Összehúzta magát, mintha ugrásra készülne, és hörögni kezdett. Magnus jó pár lépésnyit tovább hátrált, amíg egy fának nem ütközött.

Egy pillanatig hálás volt, hogy senki sem látja kétségbeesett hadonászását, ahelyett, hogy kifinomult boszorkánymester módjára viselkedne, de aztán a majom támadásba lendült, és egyenesen az arcát vette célba.

Magnus felkiáltott, megpördült, és futásnak eredt az esőerdőn keresztül. Még a fügéket sem dobta el, egyenként hullottak ki

a kezéből, ahogy rohanvást menekült a fenyegető főemlős elől. Hallotta, ahogy a majom üldözi, és egyre közelebb ér hozzá. Felgyorsított hát, amíg az összes gyümölcsöt el nem ejtette, végül pedig egyenesen Ragnor hátának rohant.

– Nézz már a lábad elé! – csattant fel a barátja.

– Mentségemre szóljon, kiválóan álcázod magad – szólt Magnus, aztán kétszer is részletesen elmesélte rettenetes kalandját a majommal. Egyszer Giulianának spanyolul, egyszer pedig Ragnornak angolul.

– Azonnal el kellett volna húzódnod a domináns hímtől – mondta Giuliana. – Teljesen megőrültél? Hihetetlen szerencséd volt, hogy a gyümölcsök elterelték a figyelmét, és nem tépte ki azonnal a torkodat. Azt hitte, a nőstényeit próbálsz ellopni.

– Bocsáss meg, de nem állt rendelkezésünkre elegendő idő, hogy efféle személyes ügyekről információt cseréljünk – felelte Magnus. – Nem tudhattam! Ezen kívül mindkettőtököt szeretnék biztosítani afelől, hogy nem üldöztem a szerelmemmel egyetlen nőstény majmot sem. – Egy pillanatra elhallgatott, és kacsintott. – Igazából nem is láttam őket, szóval esélyem sem volt.

Ragnorról sütött a megbánás amiatt, hogy most itt van ezen a helyen, ebben a társaságban. Később odahajolt Magnushoz, és ügyelve, hogy Giuliana meg ne hallja, olyan hangon suttogott a fülébe, amivel a rettenetes majomkalandra emlékeztette a barátját. – Elfelejtetted, hogy értesz a mágiához?

Magnus megvetően pillantott hátra a válla fölött.

– Nem fogok elvarázsolni egy majmot! Komolyan, Ragnor, minek nézel te engem?

Az ember nem szentelheti kizárólag a korhelykedésnek és a majmoknak az életét. Magnusnak valamiből finanszíroznia is kellett a rengeteg italt. Mindenhol lehetett találni egy alvilági hálózatot, és amint megérkezett Peruba, azonnal kapcsolatba lépett a megfelelő személyekkel.

Amikor aztán szükség volt a szakértelmére, magával vitte Ragnort is. Salaverry kikötőjében szálltak hajóra, mindketten a legjobb ruhájukban. Magnus hatalmas kalapját egyenesen strucc toll díszítette.

Edmund García, Peru egyik leggazdagabb kereskedője az előfedélzetten állt. A pirosposzsgás férfi drágának tűnő köpenyben, térdig érő bricseszben és rizsporos parókában várta őket. Bőrövről vésett pisztoly lógott alá. Hunyorogva nézett Ragnorra. – Ez egy tengeri szörny? – kérdezte.

– Ami azt illeti, köztisztelenben álló boszorkánymester – felelte Magnus. – Két boszorkánymestert kap egy áráért.

Garcia sosem fordított hátat a jó üzleteknek. Tartotta hát a száját, és többé egy szót sem szólt tengeri szörnyekről.

– Üdvözlöm – mondta inkább.

– Nem kedvelem a hajókat – jegyezte meg Ragnor. – Rútul tengeribeteg lesznek rajtuk.

Túláságosan könnyű lett volna elsütni egy tréfát arról, hogy bizonyára el is zöldül tőle, ezért Magnus úgy döntött, nem ereszkedik le ideig.

– Kifejtené bővebben, miből áll ez a munka? – kérdezte. – A levélben az állt, hogy szüksége van a képességeimre, de be kell

valljam, annyi mindenhez értek, hogy nem tudom, pontosan melyik képességemre céloz. Természetesen bármiben a rendelkezésére állok.

– Önök nem ismerősek ezeken a partokon – mondta Edmund García. – Így bizonyára nem tudják, hogy Peru prosperitását alapvetően a mi fő exportcikkünk biztosítja. A guanó.

– Mit mond? – kérdezte Ragnor.

– Eddig semmi olyasmit, ami tetszene neked – felelte Magnus. A hajó megindult a hullámok hátán. – Bocsásson meg. Éppen az állatürüléket említette.

– Valóban – bólintott García. – Sokáig főleg az európai kereskedők tettek szert haszonra ebből az üzletből, az új törvények azonban előnyt biztosítanak a peruiak számára is. Most az európaiaknak vagy velünk kell társulniuk, vagy vissza kell vonulniuk a guanóüzlettől. Az egyik hajóm az elsők között fog egy nagy rakomány guanót szállítani a törvény életbe lépése után. Tartok tőle, hogy a hajót meg akarják majd támadni.

– Úgy érzi, a kalóznak az ürülékre fáj a fogok? – érdeklődött Magnus.

– Miről van szó? – kérdezte nyöszörögve Ragnor.

– Jobb, ha nem tudod, hidd el. – Magnus Garcíára pillantott. – Bármily sokrétűek is a képességeim, nem vagyok benne biztos, hogy a... hm, guanó őrzésére is kiterjednek.

Kétségei voltak ugyan a rakományt illetően, de tudta, hogy az európaiak előszeretettel teszik rá a kezüket mindenre, ami csak eléjük kerül. Úgy viselkednek, mintha a földek, a termények az emberek és egyáltalán, az egész világ az övék lenne.

Meg aztán sosem volt még kalandja a nyílt tengeren.

– Tisztességgel megfizetnénk. – García felajánlott egy összeget.

– Ó! Nos, ez esetben tekintse úgy, hogy a szolgálatába álltunk – mondta Magnus, majd közölte a hírt Ragnorral.

– Továbbra is meglehetősen bizonytalan vagyok – mondta Ragnor. – Például azt sem tudom, hol szerezted ezt a kalapot.

A tökéletes hatás érdekében Magnus megigazította a fejedőt. – Csak egy apróság, amit út közben vásároltam magamnak. Megfelelőnek tűnt erre az alkalomra.

– Senki más nem visel még csak hasonlót sem.

Magnus becsmérő tekintettel nézett körbe a jólöltözöttnek aligha nevezhető tengerészeken. – Természetesen szánom őket, de nem értem, miért kellene, hogy ez befolyásoljon rendkívül stílusos ruhatáram összeállításában.

A fedélzetről a tengerre nézett. A víz különösen tiszta zöld volt, ugyanolyan türkiz meg smaragd árnyalatok játszottak a felszínén, mint egy fényesre csiszolt turmalinon. Két hajó látszott a horizonton – az, amelyikhez csatlakozni igyekeztek, és egy másik, amelyik Magnus alapos gyanúja szerint az elsőt megtámadni igyekvő kalózhajó lehetett.

A boszorkánymester csettintett az ujjával, és saját hajójukat egy szemvillanás alatt elnyelte a látóhatár.

– Magnus! – szólt Ragnor. – Ne varázsold gyorsabbá a hajót! Miért varázsoltad gyorsabbá a hajót?

Magnus megint csettintett, mire kék szikrák futottak végig a kopott, szálkás deszkákon. – Rettegett kalózkodat látok a távolban. Csatára kell felkészülnöd, zöld barátom.

Ragnor hangosan a tengerbe okádott, aztán még hangosabban fejezte ki nemtetszését, de azért egyre közelebb értek a két hajóhoz, úgyhogy mindent tekintetbe véve Magnus elégedett volt.

– Nem kalózkra vadászunk. Itt senki sem kalóz! A rakományra vigyázunk, ez minden. Különben is, mit szállítunk? – kérdezte Ragnor.

– Jobb, ha nem tudod, cuki borsóhüvelyem.

– Kérlek, ne nevezd így többé!

– Nem teszem. Soha többé – esküdött Magnus. Keze gyors mozdulatára a gyűrűin megvillanó napfény apró, színes ecsetvonásokkal festette meg a levegőt.

A Magnus megingathatatlan hite szerint ellenséges kalózkodat szállító hajó erőteljesen megdőlt. A boszorkánymester ezúttal talán túl messzire ment.

Garciát láthatólag lenyűgözte, hogy Magnus ilyen távolságból is képes hajókat hatástalanítani, de feltétlenül meg akart győződni róla, hogy a rakomány biztonságban van, így a guanót szállító hajó mellé húzódtak – a kalózkod időközben jócskán lemaradtak.

Magnus teljességgel elégedett volt a dolgok állásával. Ha már úgyis kalózkodra vadásztak és a nyílt tengeren jártak, akadt valami, amit szeretett volna kipróbálni.

– Te is kövess! – bízta Ragnort. – Óriási lesz! Meglátod.

Aztán megragadott egy kötelet, és átlendült a csillogó kék végtelen és a ragyogóra suvickolt fedélzet fölött.

Könnyedén ért földet a másik hajó rakterében.

Ragnor pár pillanattal később követte.

– Fogd be az orrod – tanácsolta sürgősen Magnus. – Ne lélegezz. Valaki nyilván nyitva hagyta a raktér ajtaját, amikor megvizsgálta a rakományt, és mi egyenesen beleugrottunk.

– Most pedig, hála neked, itt vagyunk a levesben.

– Bárcsak – mondta Magnus.

Pár pillanatra csendben maradtak, amíg felmérték a helyzet borzalmát. Személy szerint Magnus könyékig süllyedt benne. Ami pedig még szörnyűbb volt, elveszítette hetyke kalapját. Próbált nem is gondolni rá, mi az az anyag, amelyben elmerültek. Úgy gondolta, ha erősen koncentrálni valamire, ami nem apró szárnyas állatok ürüléke, talán elképzelheti, hogy másba ragadt bele. Bármi másba.

– Magnus – szólt Ragnor. – Azt látom, hogy a rakomány, amit őrzünk, valami igen kellemetlen anyag, de meg tudnád mondani, pontosan miről is van szó?

Látván, hogy a titkolózás most már hasztalan, Magnus megmondta az igazat.

– Gyűlölöm a perui kalandokat – mondta végül elfojtott hangon Ragnor. – Haza akarok menni.

Nem Magnus hibája volt, hogy az ezt követő, csakis boszorkánymesterekre jellemző dühroham elsüllyesztette a guanóval teli hajót, mégis őt hibáztatták a törtétekért. Ami pedig a nagyobb baj, ki sem fizették a szolgálataiért.

Magnus szeszélye, amivel tönkretette a peruiak tulajdonát, mindazonáltal még nem szolgáltatott volna elegendő okot rá, hogy kitiltsák Peruból.